

kommet i den senere tid. Dette var hverken udtryk for, at den danske arbejder var særlig stridslysten eller udtryk for en lille klikkes propaganda. Det var simpelt hen folkets reaktion mod den øgede velstandsforskel, hvor færre og færre kom til at eje mere og mere, og flere og flere kom til at eje mindre og mindre. Det var folkets reaktion på den borgerlige regering og de brudte løfters politik. Han understregede SF's vilje til optage forhandlinger til en løsning af problemerne. Sigtet måtte være en øjeblikkelig skattelettelse og en forhøjelse af de sociale ydelser.

Ordføreren for de socialdemokratiske forespørgere, *Anker Jørgensen* (S) (forespørgsel nr. 4) kritiserede regeringens økonomiske politik. Der var udskrevet skatter i et omfang, som var i skærende modstrid med de løfter, regeringspartierne gav i 1967. De høje skatter var ikke mindst begrundet med ønsket om et overskud på 1½ milliard kr. Trods de rekordagtige skatter var de økonomiske problemer ikke løst. Betalingsbalanceunderskuddet var blevet meget større. Renten havde slået alle rekorder. Prisstigningerne var blevet stærkere. Lønmodtagerne var blevet forfordelt gennem kildeskatens praktisering, og en række sociale uretfærdigheder var ikke søgt løst. Endelig havde regeringen tilsyneladende skabt yderligere økonomiske og sociale problemer ved at antyde en omkostningsstigning i boligbyggeriet.

Han håbede, at regeringen ville fremkomme med forslag og synspunkter, som kunne imødekomme de forslag og synspunkter, som socialdemokratiet tidligere havde fremsat og ville fremføre i den kommende debat. Det ville være rigtigt i et vist omfang at lette skatterne og at gennemføre en række sociale forbedringer til gavn for de grupper, som trængte mest.

Statsministeren udtalte i sin redegørelse bl. a.:

„.....Vi har, som det høje ting ved, foretaget betydelige ændringer i tilvante former og institutioner. Regeringen vil naturligvis ikke udelukke, at så omfattende reformer som overgang til kildeskat, ændring af byrdefordelingen o. lign. kan skabe problemer, måske endog på visse punkter skævheder, som regeringen og folketinget ikke havde forudset, da lovgivningen blev gennemført. Kommer man fra folketingets side og sandsynliggør, at der er opstået urimeligheder, så er vi naturligvis fra regeringens side rede til at se på problemerne og medvirke til at få skævhederne rettet op under den ufravigelige forudsætning, at det sker inden for den finanspolitiske ramme, som regeringen har lagt og fået tilslutning til her i folketinget, og som er et væsentligt og uundværligt led i regeringens langsigtede økonomiske stabiliseringspolitik. Men det er også en ufravigelig forudsætning.

Jeg er overbevist om, at den største og mest uoprettelige urimelighed, vi overhovedet kunne fremkalde i dag, var den, der ville opstå, hvis regeringen lod sig forlede til at opgive sin langsigtede stabiliseringspolitik. Så ville de ofre, befolkningen har bragt, være ydet for-